

ber at faa i nær Fremtid fra Amterne og de forskellige Godskontorer. Da jeg finder det ønskeligt — og jeg antager, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne vil være enig deri —, at vi behandler dette under eet, vil jeg henstille, at man stiller Spørgsmaalet i Bero, indtil de Oplysninger, som saavel det høje Ting som Ministeriet har ønsket, kan foreligge, saa vi paa Grundlag deraf kan foretage de Overvejelser, som vi ønsker, og som er paakrævet.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Andreasen): Jeg deler ganske den højtærede Ministers Haab om, at de Oplysninger, Udvalget har udbedt sig, snart maatte foreligge, og det glæder mig, at der kun er Tale om enkelte Amter, som endnu ikke har givet Indberetning. Men kunde man ikke fra Ministeriet rykke disse Amter — thi det er jo dog ikke saa kort Tid, siden Sagen blev tilrettelagt —, saa vi var sikre paa at faa Oplysningerne meget hurtigt?

Den højtærede Minister har ikke Ret i, at jeg ansaa hele Loven af 30. Juni 1919 for tilintetgjort eller ugyldiggjort, som Ministeren udtrykte sig, ved Højesteretsdommen af 3. Januar d. A. Men det forekommer mig dog, at Højesteretsdommen viser Nødvendigheden af at gennemføre Hovedpunkterne af det Lovforslag, som mit Parti her har forelagt. Forholdet er nemlig dette, at hvis man ikke ved Lovgivningen sikrer de nuværende Brugere i højere Grad, end Loven nu gør, navnlig efter hvad Højesterets Fortolkning nu godtgør, saa vil de paagældende være stillet saaledes, at de ikke ved, om de er købt eller solgt. Hovedbetydningen af Loven af 30. Juni 1919 var netop den, at de, der havde de paagældende Brug som Brugere, skulde have dem overdraget til fortsat Brug indtil 1. April 1927. Nu har Kommissionen i dette Tilfælde afsagt en Kendelse, hvorefter et bestemt Brug skulde ifølge denne Lov overdrages til en nærmere bestemt Person. Men Højesteret kommer saa og siger: Dette betyder ikke noget, Kommissionens Kendelse er i denne Sag i Virkeligheden urigtig. Men hvis Kommissionen paa den Maade gøres til en saa at sige intetsigende Institution, saa bliver ogsaa Loven faktisk i væsentlig Grad betydningsløs. Der staar ganske vist i Loven af 30. Juni 1919, at naar Ejer og Bruger ikke kan enes om Brugsafgiften, fastsættes denne ogsaa af Kommissionen, men den maa ingen Sinde overstige 4 pCt. af Ejendoms Skyldværdien. Men heller ikke dette faar nogen Betydning, naar det er Ejeren, der selv kan afgøre, om en hidtil-

værende Bruger overhovedet skal fortsætte eller ej, bortset fra Loven. Saa er det kun en Lov, der er givet for dem, der eksisterede som Brugere ved Lovens Vedtagelse. Den gælder endda kun for dem indtil 1. April 1927 og saa ikke længere. Saa har vi 3 Aar tilbage at forhandle i om Ændringer til Forbedringer af Loven; og de maa jo da benyttes.

Jeg nærer ingen Betænkelighed ved at gaa til Gennemførelse af den Bestemmelse, at Brugene fortsat skal gives til de nuværende Brugere, og at der skal sikres dem og deres direkte Arvinger yderligere Rettigheder, saaledes som vi ogsaa har givet det Udtryk i Lovforslaget.

Jeg vil gerne, idet jeg dog er glad for, at Ministeren, trods en anden Opfattelse af Højesteretskendelsens Betydning, vil være med til at forhandle Sagen paa nærværende Tidspunkt, spørge: Hvorledes forholder det sig med Hensyn til Lovligheden af det paagældende Brugs Nedlæggelse? En Ting er, at vedkommende Bruger frakendes Retten til Bruget, men vi har dog en Lov, hvorefter det er forbudt at nedlægge saadanne Brug. Det paagældende Brug burde derefter, i hvert Fald efter Lovens Regler, være givet til en anden, men det er ikke sket. Bruget er nedlagt, og saa vidt jeg ved, er der endnu ikke sket Paatale overfor vedkommende Ejer angaaende denne Lovovertrædelse. Jeg maa derfor henstille til Ministeren, at man efter Højesteretsdommen tager dette Spørgsmaal op og drager vedkommende til Ansvar for den Overtrædelse af Lovgivningen, her har fundet Sted.

Jeg skal slutte med at udtale som min Opfattelse, at jeg anser det for meget nødvendigt, at det Arbejde, som vi længe har ønsket i denne Sag for yderligere at betrygge Lejehusmændenes Stilling, fremmes og giver sig Udslag i en Forbedring af Loven af 30. Juni 1919, og at det fremmes ogsaa i det Udvalg, som nu antagelig bliver nedsat om denne Sag, saa vi naar til et Resultat, der har Værdi for de mange Mennesker, som det har været vort Ønske at støtte.

Martin Hansen: Som allerede nævnt baade af Ordføreren for Forslagsstillerne og af den højtærede Landbrugsminister har dette Forslag gentagne Gange været til Behandling i dette høje Ting, og jeg finder heller ingen Anledning til at komme ind paa Enkeltheder deri nu, idet jeg tidligere har udtalt mig ret udførligt derom. Jeg skal blot erindre om, hvad der for øvrigt ogsaa er fremhævet, at vi i det sidste Ud-